

1. postní neděle 21.2.2010 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

4. Mojž 13 – 14: „Bez víry se dál nedostaneme“

Pán Bůh má se světem, s církví i s každým člověkem svůj plán. Mluví o tom s námi v Bibli, vysvětluje nám to v kázáních a připomíná doteky svého Ducha. Hlavní Boží záměr je, aby všichni lidé byli zachráněni. Před čím? Před destruktivním vlivem hříchu, před důsledky pýchy a sobectví, před Božím soudem a věčnou smrtí. Ale hned to další působení směřuje k tomu, abychom jako zachránění Boží lidé nežili prázdňím, ale užitečným a plným životem.

1. Boží cesty a plány

Boží dobré a moudré záměry se dají velmi názorně sledovat na příběhu starověkého Izraele. Bůh si vybral tento malý národ, tuto alianci 12 kmenů, aby na nich ukázal, co znamená věřit Bohu a co to v životě přináší. Vyjití Izraele z Egypta a dlouhé putování pustinou a pouští – to je celkem známý biblický obraz. Jenže Bůh nevyvedl Izrael z egyptského otroctví proto, aby ho po poušti vodil 40 let a nechal nakonec zahynout. Jeho úmyslem bylo uvést zachráněný národ do „zaslíbené země“. Co nejdřív. Jenže v klíčových okamžicích izraelská pospolitost osudně selhává. Co se stalo (v našem příběhu)?

V těch Božích plánech s lidmi hrají dost často důležitou úlohu také lidé. Lidé, kteří stojí v čele, kteří zastupují ostatní a kteří ty ostatní povzbuzují a vedou. Podle tohoto modelu si Bůh kdysi vybral Mojžíše, Árona a Mirjam a používal je jako své nejbližší spolupracovníky. Ti Božímu lidu předkládali Boží rady a pomáhali jít Boží cestou. Jenže ne vždy byli Izraelští ochotni poslouchat

Když se kdysi Izrael na své cestě z Egypta utábořil v Paránské poušti u jižních hranic „zaslíbené země“, přišla chvíle, která měla rozhodnout o budoucnosti. Na Boží pokyn odcházejí z tábora zástupci 12 izraelských pokolení a jdou prozkoumat, jaká je ta země, do které směřují, jací v ní bydlí lidé a kolik jich je. Jsou to „zvědové“, je to expedice, která má o zaslíbené zemi shromáždit co nejvíce strategických informací a podle nich plánovat další pochod. Těch 12 mužů to nebyli dobrovolníci ani dobrodruzi, to byli „předáci“, to byli zkušení a osvědčení muži, byly to osobnosti, které stály v čele jednotlivých kmenů. Odpovědnost za budoucnost národa není možné vložít na kohokoliv! Jsou to ti nejlepší muži, které Izrael má!

2. Když 2 vidí totéž, nevidí totéž

Izraelská reprezentace tedy vyrazila na cestu a 40 dní procházela křížem - krážem dosud neznámou zemí. Kromě osobních postřehů, poznatků a zkušeností přinesli muži do tábora zvláštní „trofeje“: granátová jablka, fíky a jednu ratolest s velkým vinným hroznem, který museli nést 2 muži na sochoru. Všichni se shodli na tom, že země, do které je Bůh vede, je úrodná, oplývající mlékem a medem. To bylo jasné a jisté. Ovšem na druhou stranu to byla osídlená oblast. Podle 10 z 12 zvěďů tam bydlely kmeny, ze kterých šla hrůza. „Lid, který v té zemi sídlí, je mocný a města opevněná a nesmírně veliká. Dokonce jsme tam viděli potomky Anákovy.“ (13,28) Na každou věc je možné se podívat z více úhlů. Ukázalo se, že většina členů expedice viděla v původních obyvatelích zaslíbené země nepřekonatelnou překážku. Ten hlavní dojem, který si „předáci“ Izraele z dlouhé výpravy přinesli, byli „muži obrovité postavy“ (32). Strach má i zde velké oči. Krásu a úrodnost země zastínila obava z dobře vyzbrojených kmenů, které bydlely v opevněných městech. – Dva ze zvěďů říkají: „Vzhůru! Pojďme! Obsadíme tu zemi a jistě se jí zmocníme!“ (30). A ostatních 10 je jiného názoru:

„Nemůžeme vytáhnout proti tomu lidu, vždyť je silnější než my!“ (31) Je zajímavé, že Jozue a Káleb viděli totéž, co ostatní. Vidí „zemský ráj to na pohled“, vidí i nebezpečí. Ovšem jejich hodnocení situace je jiné: „Jestliže nám Hospodin bude přát, uvede nás do země a dá nám ji. Nebojte se. S námi je Hospodin.“ (Nu 14,8n). Takový je pohled víry, tak mluví víra. Když se ptáme, proč byli Káleb a Jozue jiní než ostatní, najdeme v Bibli stručnou odpověď. V Nu 14,24 je napsáno o Kálebovi, že „byl jiného ducha a cele se mi (Bohu) oddal“. Bůh dává některým lidem vidět víc a čeká od nich, že tím svým poznáním budou ostatním sloužit. Jozue a Káleb to pochopili, ti ostatní ne. Potřebujeme pomoc Božího Ducha, abychom viděli věci správně. Ti, kdo jsou v čele, mají ukazovat ostatním na Boží milost a připomínat Boží záměry. Ostatní to mají přijímat.

3. Nestačí vidět, je třeba věřit

Izraelci rádi slyšeli dobré reference o zaslíbené zemi. Ale nemohli neslyšet i ty varovné hlasy. Když se dověděli, že vstup do zaslíbené země nebude jednoduchý, vzbouřili se a protestovali. „Lid tu noc proplakal“ (Nu 14,1). Nechtěli komplikace, nenáviděli překážky. Odmítli jít do rizika, nechtěli pokračovat, chtěli zpátky! Nepřipomíná nám to něco? Odkud se bere taková skleslost ve víře? Odkud je únava a lhostejnost? Jak to, že věřící nemají víc víry a odvahy?

Izrael je předobrazem Kristovy církve. Bůh se o svou církev postaral ještě lépe než o Izrael kdysi. V Ježíši Kristu pro ni připravil vysvobození z otroctví hříchu a nový život. V Bibli ukazuje věřícím výhled k nebi a ke slavné budoucnosti. Na to myslíme rádi a to se nám líbí. Ovšem když se objeví na cestě překážky, ztrácíme odvahu, pochybujeme o Boží lásce. Když nám cestu ztěžují životní prohry, zklamání a těžkosti, ztrácíme vnitřní pokoj a jistotu. Jak s takovými těžkými zkušenostmi naložíme? Budeme si připomínat Boží lásku, věrnost a moc navzdory tomu, že se nám nesplnila některá naše přání a nevyšly některé plány? Anebo budeme kolem sebe šířit nedůvěru, strach a beznaději? Myslím, že víme, co je správné. Přesto to tak vždy neděláme. Když ovšem nedůvěrujeme Bohu, komplikujeme si život a nejednou se připravujeme o Boží požehnání.

Také v našem národě a v Kristově církvi potřebujeme takové osobnosti, které jednak dobře vidí, ale které také to, co vidí, dokážou správně hodnotit z pohledu víry a Písma. Potřebujeme muže a ženy, kteří nepřestávají věřit, doufat, modlit se a povzbuzovat. Není jedno, jakým hlasům v životě nasloucháme. Pro zdravý duchovní život je důležité, abychom naslouchali těm, kdo ukazují na Boží milost, povzbuzují k víře, dodávají odvahy. Bůh k nám mluví prostřednictvím takových křesťanů, kteří mají Božího Ducha a nechávají se jím vést. Naopak hlasy plné strachu jsou většinou hlasy lidské nedověry. - Ve sborech máme starší s kazateli jako takové „předáky“. Ti mají ostatním pomáhat rozumět Božím záměrům, připomínat Boží sliby, pomáhat jít Boží cestou... Do životní reality mají vnášet světlo naděje, mají hodnotit životní situace a události z pohledu víry. Jakkoliv to není vždy jednoduché, mají ukazovat Boží východiska a dodávat ostatním odvahu. – Ze zkušenosti ovšem víme, že pochybnost je nakažlivější než odvaha. Také v křesťanském sboru se může rozšířit nespokojenost, nedůvěra a skleslost rychleji než cokoliv jiného. Bible nám zde v Žid 12 ukazuje na spolehlivý lék a východisko: Pán Ježíš Kristus! Dívej se na Krista! – V takovém pohledu na Ježíše je pro nás připraveno uzdravení z naší rezignace, ze skleslosti, z malomyslnosti. Dívej se na Ukřižovaného Ježíše Krista! On všechno naše trápení, všechny nemoci, slabosti a hříchy vynesl až na kříž a tam jako ten nejhorší zločinec za ně zemřel. Dívat se na Kristův kříž znamená přijímat Kristovo dílo vykoupení pro sebe, znamená to nechat se Boží milostí a láskou určovat v myšlení, postojích a jednání. Myslet na Kristův kříž znamená věřit tomu, že Bůh svou láskou zvítězil nad silami smrti, hříchu a zlého a že může vítězit

nad silami zmaru, zloby a nenávisti také v našem životě. - Úkolem "předáků" v dnešní Kristově církvi je podle příkladu ap. Pavla neúnavně ukazovat na Boží velikost, povzbuzovat křesťany k víře a k vytrvalosti a připomínat Boží vzácné sliby. Když vidíme svého Pána, víme, že se nemusíme bát. (BK)